

A la vora del panissar de Juneda

Un diumenge d'estiu passejarem a migdia per la platja de Benicàssim: pudorosos com som, som exhibicionistes en la platja, que és una plaça major postmoderna. Veus una des-normativització en el vestir que a ciutat no es permeten: van semi-nus, sobretot les dones grans que mostren cuixes, xulles i braços caiguts. És un migdia en què el confinament marca límits en l'arena. La passejada fins al davant del Voramar, hotel amb història, fou hospital militar de les brigades internacionals en 1938, et duu a un parpelleig d'observació inabastable: molts barrets, dones amb pareo, molts homes caminant lleugers, molts xiquets fent pastetes, molts pares jugant amb els fills, dones i homes amb tatuatges, i també una sociologia dels hàbits de lectura: sobreabundància de mòbils, pocs diaris de paper, els lectors de *El País* o *Mediterráneo* posseeixen cabells blancs i posat cansat; llibres grossos, traduïts, llibres de biblioteca. Algun *Marca*, com si fos el *Times*, algun *Love*. És difícil observar-ho tot sense caure en tòpics banals. Els ulls se'n van a les dones soles, aclofades, que s'abstreuen i es deixen anar en solitud, i a les dones en flor, que van de dos en dos, que duen bragues brasileres, amb esponeroses i blanques galtes de cul, i a les dones que ensenyen els pits,

REMULLAR-SE A LA VORA DEL MAR, NOTANT COM LES ONADES ENS VAN REFRESCANT EL COS, ÉS UN DELS MILLORS PLAERS DE L'ESTIU

blancs, maternals i divins. Les zones prohibides de la natura femení són les que imanten els ulls: unes popes entrevistes, un espurnejat banyador de color marró que tapa un regatall de silenci, un entrecreix amagat en un banyador blanc. Un tatuatge que el temps ha oxidat. La maternitat vigorosa sota el sol.

Reconec que pesa el sol, pesa la sang i la mirada em duu cap a les formes més lligades a la reproducció humana de l'anatomia femení, anatomia que en la roentor del sol de migdia, queden retratades sense matisos ni ombres, amb el color bru de la pell. Una brunor arrodonida pel sol, al centre del cel. Barquetes naveguen al lluny. Mirant els calitjosos pescadors de canya, rere l'escullera, la parella, ella

jove, una criatura, que volen estar sols, i ell s'atabala de tanta proximitat d'ella, que petita, trenca la infància cercant el cos moreno d'ell, vaig pensar que Joan Salvat n'hauria escrit un sensible poema llarg i vital, ple de sons i detalls, que recolliria aquella vida tendra i humida que en les seues transformacions es veia en aquella platja asolellada que venia a ser com un barri de Barcelona en 1920. Un pla seguit de la vida humana, de les varietats de pell i de cabells. Un home jove musculat jugava amb els seus bessons i després queia en una mena de melancolia mirant la seua dona rutilada com jugava amb els seus fills, com si enyorés els dies de sexe i saliva al cotxe de nuvis, a la vora del panissar de Juneda.